Ч. 43 Пятниця 24 лютого (8 марця) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

До дискусиї ґенеральної над реформою податків записало ся около 50 бесїдників до голосу, але мабуть не всї будуть промавляти. Віденьскі ґазети доносять, що ґенеральна дискусия буде вести ся ще в пятницю і суботу а на суботнїйшім засїданю закінчить ся. Тимчасом клюби сформулюють свої внесеня і поправки, котрі задумують ставити при специяльній дебатї.

На вчерашнім засїданю вела ся дальша ґенеральна дебата над реформою податковою. Пос. Ґесман промавляв против проекту, позаяк добачує в нїм більше обтяжене народности. Після его думки новий податок зарібковий забезпечить пановане великому капіталови. — Пос. Єнджейович промавляв за проектом і полемізував з пос. Кайзером, котрий казав, що Галичина одержала в справі індемнізацийній і пропінацийній презенти. Бесїдник протестував против того іменем кола польского і сказав, що Галичина не домагає ся нїколи презентів, лиш того, що їй належить ся. Дальше обговорював він предметово реформу податкову і хвалив господарку бувшого мінїстра Дунаєвского, котрий своєю полїтикою фінансовою дав можність до теперішної реформи. Коло польске дїлало в тім нераз спільно і буде тепер голосувати за законом податковим, позаяк він причинить ся до піднесеня сили державы, а справедливі закони податкові суть також услівєм до того. — Посол Форманек промавляв против реформи податкової і вказував на трудне положене фінансове поодиноких країв. Він пригадував правительству, що оно обіцяло разом з законом податковим предложити також проект реформи виборчої. Що-до нового закона податкового, то на его погляд закон той заводить аґентів і при помочи того закона будуть дотичні функционарі старати ся видушити від оподаткованих як найбільше. — Пос. Діпавлі виступав в обороні проектованого закона і виказував, які користи принесе новий закон рільникам. Він апелював до парляменту, щоби той ухвалив реформу податкову, котра має на цїли принести пільгу біднїйшим і роздїлити тягари податкові справедливо на всїх. Дальше заявив ся він за тим, щоби право виборче, прислугуюче тепер тим, що платять 5 зр., прислугувало їм і дальше, хоч будуть платити менший податок. — Пос. Лїнбахер казав, що проект закона буде можна аж тогди приняти, коли буде річ певна, що він принесе пільгу станови селяньскому і коли в дискусиї специяльній будуть пороблені деякі поправки. Бесїдник заявив ся за більшим оподаткованєм біржи. Він противив ся піднесеню премії за вивіз цукру, бо то був би подарунок на кошт оподаткованих. Так само треба би відмовити субвенциї деяким товариствам акцийним.

Під конець засїданя інтерпелювали посли Дец і Гавк в справі проекту закона, заказуючого граня на біржи збіжевій і против домішуваня приспору (маток) до муки. На тім закінчено засїдане, а слїдуюче назначено на пятницю.

Комісия палати послів для кодексу карного приступила вчера по полудни до нарад над параґрафами кодексу, відосланими назад до неї Палатою послів. — Комісия буджетова приступила до дальших нарад, перервавих при статї мінїстерства справ внутрішних.

Допис ь.

Із Станїславівщини.

(Всячина із Станїславівщини).

В Станїславові настала велика дорожня помешкань і трудно їх дістати задля великого здвигу народа, котрий тягне до столицї Покутя, а так само настала й дорожня продуктів поживи та пашї для худоби. Немало причиняє ся до сеї дорожнї й то, що дрібні торговельники перемають селян, що ідуть на торг, ще заким они зайдуть до міста, що особливо можна побачити при кінци Галицкої улицї, але так само і деинде. Дуже богато причиняє ся до дорожнї брак надзору за рогачкою. От н. пр. коло маґазину войскового і коло т. зв. білої коршми побіч рогачки від сторони села Опришовець заїзджають фіри з сїном і в згаданих місцях перекладають сїно так, що фіра виглядає велика, а купивши єї і добре заплативши, немає ся нераз і до половини малих драбинок, які тут уживають. Міска контроля повинна би сего рода обманьство контролювати і карати. На прилюдну похвалу заслугує маґазин войсковий при ул. Тисьменицкій, котрий продає ґрис о половину дешевше як у жидів; ґрис той есть дуже добрий. Дерево, котре задля вирубаня лісів в околици Станїславова було дуже дороге, може тепер подешевів завдяки зелїзници Станїславів-Воронянка.

Просьвіта поступила знов о один шаг наперед в станїславівскім околї т. є. в повітах станїславівскім і товмацкім. Видко се із слїдуючого факту. В роках 1893 і 1894 прибуло в Станїславівщинї 2 школи висшого типу му-

---

35)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Було вже досить темно, лиш звізди пускали слабе, мигкотяче сьвітло.

Женщина — піддержана руками молодого мужчини, постояла через кілька мінут в своїй первістній поставі, встромивши очи кріпко в щезаючий чим раз більше остров; відтак же обернула ся до того, що єї виратував, і підгортаючи собі правою рукою волосе, дивила ся єму через хвилю стовпом в очи, а опісля, як би чогось бояла ся, прошептала тихо:

— Ходи, Томе Барнвелю.... ходи.... перевези мене на тамтой беріг.... там десь викинула вода Едвардове тїло.

— Марийко — крикнув нараз молодий мужчина і, хоч як був сильний, задрожав цїлий та аж стряс ся.... Марийко.... Боже вічний там над нами.... то ви тут.... і оттакі?

— Тихо, мій добрий Томе.... просила его божевільна — я знаю, що ти мене любив, та.... не так склалось, як ждалось.... Прийшов Едвард.... ох Едвард.... що то там пливе по тамтім боцї по воді?.... Ідьмо туди; менї видить ся, що я пізнаю тото блїде лице, на котре сьвітять зірки.... то певно мій тато!

— Марие, Бога ради, що стало ся такого? — благав єї тепер молодий Барнвель посадивши єї осторожно на лавочку по серединї в лодцї — що вам приключило ся так страшного? Де-ж ваші родичі? Де ваш муж?

— Мої родичі?... Мій муж? — повторила нещаслива і видко навіть не розуміла з початку значіня тих слів, що їх тихим голосом повтаряла. Але наконець станули мабуть перед єї душею знову ті образи, помішали їй розум та зранили серце, а котрі вже щезли були тої ночи, коли она зійшла з розуму, бо нараз закрила собі лице обома долонями і підчас коли аж трясла ся в горячці, промовила з тиха:

— Всї погибли.... всї.... всї.... лежать в кровавій могилї.... Ні! — крикнула нараз і схопила ся — не кроваві.... ріка їх обмила.... не хотїла приймити до себе таких поганих, червоних.... Коли Едвард з боку вирину, був такий біленький, такий чистенький, а голова у него не була розбита.... Він сьміяв ся.... Боже сьвятий, всемогучий.... від того то сьміху я й з розуму зійшла.

Поміж блїді, делїкатні пальцї спливали тепер безустанно сльози а від того плачу їй аж якось лекше ставало. Том бояв ся переривати вибух так довго спиненого жалю. Як би корч его зловив, так стояв він перед нещасливою, зложивши руки, а єму все ще здавало ся, що то лиш якийсь поганий, страшенний сон, коли видить тут перед собою Марию — ту Марию, до котрої він пристав був цїлим серцем, коли видить єї тут в лодцї саму одну, розлучену з своєю родиною, та коли подумав собі, що він мусить тепер старати ся о ту, за котру був би радо віддав в жертві кров із власного серця.

Але наконець він таки зміркував, що тут треба конче щось робити, що треба не лиш десь примістити бідну недужу, але й розвідатись, як би їй дати поміч, та що було причиною єї нещастя. При тім приходили єму на гадку всїлякі можливі здогади; зі всего він лиш то одно ще уважав за наймовірнїйше, що она тут десь під тим островом розбила ся на якійсь лодп, чи на якімсь иншім суднї, та що в єї очах всї погибли, а она лиш сама виратувала ся на ту гиляку, вистаючу з води.

Кілька ще слів без звязи, які почув опісля від неї, укріпили его в тім здогадї, а в сїй хвили не знав він нїякої иншої ради, як лиш взяти єї з собою долї водою, доки аж не знайде ся або якийсь пароход, котрий би єї завіз до Гелени, заким ще старий Еджворт звідтам виїде, або аж доки він з ним самим не стрітить ся. Еджворт знав також Марию ще з давнїйших часів і впрочім знав би лїпше, що зробити з бідною женщиною і де єї примістити.

Так плив він кілька годин долї рікою і все ще сидів в своїй чайцї, підпираючи головку бідної дївчини, коли побачив коло лївого берега пароход, що набирав дрова. — Тепер

жескі, і одна жіноча; школу в Маріямполи розширено на 4-клясову а в Єзуполи на 3-клясову; на 2-клясові замінено в: Черніеві, Опришівцях, Делієві, Побережу і Загвіздю; по одній силі помічничій додано школам: у великім селї Ямні, Вовчинци, Боднарові, Крилосї, Підлужу і Залукві. Но жаль, що 10 посад єсть сего року цїлком без учителів задля недостачи сил учительских. В Товмаччинї переобразовано одну 5-клясову школу, одну замінено на 4-клясову, одну на 3-клясову, а 4 двоклясові школи повстали в Нижневі, Озерянах, Гостові і Олеші; 6 школам одноклясовим додано поміч, помимо того 8 посад єсть необсаджених задля недостачі сил учительских. Власти шкільні богато трудять ся, щоби відносини просьвітні управильнити і на Покутю. В тій цїли перебував 1 с. м. радник краєвої Ради шкільної, п. Б. Барановский, в Станиславові.

Дивна річ, що в Хриплинї, одинокім в Галичинї селї, де аж три зелїзницї перетинають ся, не продають білетів на переїзд зелїзницями. За продажею промавляють: три зелїзницї, котрі тут перетинають ся і переходять до Черновець, Вороняки і Гусятина; — нормально збудований дворець; — що на стациї єсть двох урядників руху і двох телеґрафістів; — що громада старала ся, хоч доси безуспішно о заведенє на стациї продажи білетів. Поїзди тут задержують ся, а мимо того, сїдаючи звідси на зелїзницю в якім небудь напрямі, платить ся по 50 кр. кари до білету. (Признаємось, що нам се якось дивно виглядає, бо преці всюди на стациях зелїзничих, де вільно пасажирам всїдати, продають ся і білети, а так мусить бути і в Хриплинї; але знову й всюди, де пасажир в тій хвили всїдає до ваґона, коли вже поїзд має рушити, а він, хоч би каса і була отверта, не встиг би купити білету, не пропустивши поїзду, мусить заплатити кару, скоро всїдає до поїзду без білету. Иньша річ, о скілько така кара єсть оправдана або нї — то вже річ законодателя. *Ред.*) — Коли вже бесїда про Хриплин, то треба тут згадати, що тутешний парох о. К. Мудрак, завели спів церковний в той спосіб, що дівчата і хлопцї стають до крилоса і співають. Допомагає в тім о. пароху Іван Матвіїв, півець церковний, котрий знає партитуру і єсть добрим ритуалїстом. Тут насуває ся ще одна гадка до занотованя: єсть повна надія, що коли теперішний, тамтого року вибраний війт, Петро Ящук, буде іти рука в руку з так повним посьвячення і жертволюбивости парохом, яким єсть о. К. Мудрак, то село богато зискає морально і материяльно. — В сїм селї став ся дня 28 лютого с. р. нещасливий випадок. Ото слуга зелїзничий, Іван Гринчишин, вертаючи з міста шляхом зелїзничим посовгнув ся і упав як-раз в хвили коли надбігла машина. Нещасливий дістав ся під колеса і машина урвала єму ногу понисше колїна а крім того покалїчила в голову і груди. Нещасливого відставлено до шпиталю в Станїславові.

Перегляд політичний.

О словеньску ґімназию в Цилеї завів ся завзятий спір. Нїмецка лївиця жадає, щоби при тій ґімназиї знесено клясу приготовляючу а при першій клясї нїмецкої ґімназиї заведено словеньску паралельку. Словенцї знов обстають при тім, щоби або при всїх чотирох клясах заведено відразу паралельки або утворено окрему ґімназию словеньску. На тім станула тепер цїла справа.

З Парижа доносять, що цїла росийска ескадра Середземного моря відпливе на всхід на азийскі води. Недужий брат царя вел. кн. Юрий має приїхати на два місяцї до Альжіру, де з тої нагоди відбудуть ся великі торжества. Цар, котрий занедужав був на інфлюенцу, має ся вже лїпше.

В Петербурзї сподїють ся сими днями приїзду кн. Лабанова і оголошеня его іменованя міністром справ заграничних.

Новинки.

Львів дня 7 марця 1895

— **Народний Дім в Коломиї.** Рішенєм ц. к. Намістництва з дня 9 січня 1895 р. позволено інститутови „Народний Дім“ в Коломиї на збиране складок в Галичинї до кінця цьвітня 1895 року. Речинець так короткий, що лиш велика енерґія і воля можуть допомогти вхіснувати его. В маю сего року наміряє інститут вже приступити до будови першої части будинку „Народного Дому“. Цїла будова буде складати ся з трех частий. Пляни і кошторис виготовив місцевий архітект Діонизий Кричковский за цїну 1.000 зр., а о праци его висказують ся знатоки з найбільшим признанєм. Кошти будови першої части винесуть около 50.000 зр. На то має готівкою враз з вартостию каменя і гашеного вапна около 12.000 зр., не вчисляючи в се вартости (24.000) пляцу будівляного. Цифри тї — то жертви поодиноких людий і институций; однак все то за мало, щоб можна приступити до такої величної будови. О потребі „Народного Дому“ в Коломиї годї вже пригадувати, бо єї відчуває достаточно цїлий загал руский Покутя: отже патріотичним обовязком Русинів є, подати помічну руку тим, що взяли ся до будови Народного Дому в Коломиї.

— **В Кракові** відбудуть ся дня 10 марця о год. 6. вечером надзвичайні загальні збори читальнї „Просьвіти“. На порядку дневнім доповненє виділу і внесеня членів.

— **Парохідна плавба на Прутї.** З Букарешту доносять, що підписана там дня 4 марта конвенция що-до парохідної плавби на Прутї містить такі постанови: В росийскім Унґенї буде отворене бюро для побору оплат від пароходів, прибуваючих з горішного Прута і там задержуючих ся. Всякі пляни дотичних правительств що-до будов на Прутї, як постійних мостів і понтонів, мурованих побережий і т. ин. мають бути предложені мішаній комісиї для обговореня і одобреня. Єсли би появили ся епідемічні недуги, мають бути устроені на пограничних точках санітарні стациї. З причини, що побирані мішаною комісиєю цлові оплати не достаточні на реґуляцию ріки, то мають бути підвисшені о 5 кр. від тонни.

— **Недавні паперові гроші** небавом щезнуть. До кінця лютого сего року випофали каси державні 81 мілїонів і 616 тисяч банкнотів по риньскому, по пять і 50 риньских.

— **Зміна прізвища.** Гр. кат. сьвященик з Ораве (почта Козьова) о. Лука Полохайло ді-

---

розстелив він свою свиту і поклав на ню нещасливу дівчину, котра не зважаючи на нїщо, що доокола неї діє ся, не противилась тому. Опісля взяв ся він знову до весла і пустив ся просто до того складу дров, щоби доплисти туди, заким ще пароход відпливе. Та й ледви що привязав свою чайку до него і при помочи кількох моряків виніс дївчину на корабель, як вже машина почала робити і „Ван Бурен“ — так називав ся той пароход — зашумівши колесами, пустив ся горі рікою.

16.

Сандерові пляни. — Старий Ляйвлї.

Поволи вертали мужчини домів з своїм сумним тягаром до Ляйвльової ферми. Впрочім не так то й дуже були віддалені від неї, бо горби, котрими пустились були втікачі, як вже сказано, тягнули ся великим каблуком. Через цїлий той час лежав мулят майже без памяти на дерзї і лиш тоди, коли один або другий кінь спотикнув ся на нерівній земли, він скорчив ся і голосно застогнав з болю. Сандер, що правда, підоймав ся поїхати наперед, але Кук сказав, що лїпше буде, коли хтось з родини поїде, і то не хто инший, лиш таки старий Ляйвлї, бо він сам з закровавленим лицем може би лиш ще більше перепудив. Старий зовсїм на то годив ся, взяв рушницю на плече і хотїв вже пішки іти, коли Сандер дав єму свого коня, на котрого він і сїв та поїхав скоренько до дому.

Але по дорозї заходив Джемс Ляйвлї старший в голову, як би то найрозумнїйше вже з самого початку так успокоїти жінки, щоби они не лиш не перепудили ся, але таки від разу знали, що все скінчило ся щасливо. Жінки, бачите, заким ще мужчини вибрали ся в погоню, довідали ся, що злодії повтїкали не без зброї, і длятого були певні, що они не піддадуть ся без завзятого опору. Але старий, хоч і як був добрий до лїса або там, де треба було холодної крови та відважно наставляти чоло, міркував по собі, що то не він до сего дїла і лиш з великим трудом приходило ся єму обдумати якусь відповідну промову. Наконець уложив собі єї та постановив сказати женщинам передовсїм, що они всї здорові й не поранені прийдуть зараз за ним, що зловили одного із злодїїв та ведуть его з собою та що до вечера зловлять ще й другого. Тим, здавало ся єму, успокоїть він всїх і длятого стиснув коня голими пятами — а старий все ходив босо — і пустив ся впоперек горбом, при котрого споді видів вже ясний дах від своєї хати.

А жінки, як показало ся, чекали зажурені і з великим страхом, коли мужчини повернуть, бо що не обійде ся без поважної борби, на то вказувала їм вже та обставина, що они взяли з собою всяку зброю, яка лиш де була. Можна було собі й подумати, що в такій погони прийдесь стрітити ся і з поважним опором. Той страх женщин став ще тим більший, коли они побачили, що старий вертає сам один, а хоч одна другу старала ся успокоїти, то все-таки вибігли всї борзенько против него, щоби таки зараз просто з єго уст почути, що стало ся, хоч би й щось найгіршого.

— Ляйвлї.... бій ся Бога, що стало ся! — відозвала ся до него его жінка і на силу ще лиш держала ся на ногах — де.... де єсть Джемс?...

— Де Кук, тату?... де мій чоловік? — відозвала ся донька, підбігла до коня та взяла старого за руку — а то ж звідки.... Боже великий, всемогучий.... звідки взялась кров у вас на нозї, а тут о.... ще й на колїнї та й повисше колїна.... та бо й рука у вас з кровю.... Христа ради, де мій чоловік?

— Де Джемс.... де той чужий?... Що стало ся з злодіями? — питали й собі перепуджені Мрс. Дейтонова і Аделя.

Старого Ляйвля так приціпили зі всїх боків, що не дали єму й слова промовити, а він, розуміє ся, вже й словечка не памятав з тої промови, яку був собі уложив, та своїм мовчанєм і спогляданєм доокола ще лиш збільшав той страх, який взяв ся був жінок. Аж наконець, коли они дали єму відотхнути та позбирати свої гадки до купи, зміркував вже й сам, що треба їм конче щось розповісти; але що забув від чого зачинати, то вхопив ся послїдного питаня і удаючи зовсїм спокійного, цідив поволи крізь зуби та заєдно покивував головою.

— Ще не помер.... его несуть!

— Кого ж? На рани Христові! — крикнули обі жінки в один голос, а Аделя лиш зблїдла і зловила ся сестри за руку. — Кого, чоловіче.... Кого ж несуть?... Де Джемс? Де Кук?

— Ідуть за тамтим! — відозвав ся тепер старий Ляйвлї, котрому від тих питань таки вже зовсїм в голові покрутило ся — він іде з тим одним, котрого ми пострілили в ногу.

— Джемса? — крикнула стара Ляйвльова.

— Кука? — йокнула єго жінка.

— Дурницї! — забурмотїв тепер старий, котрому вже аж горячо зробило ся — мулят.— Біїтесь Бога, жінки, з вами прийшлось би тут удуріти.... Джемс і Кук оба такі здорові, як і я ось тут.... Кук лиш розбив собі трохи ніс.... мулята пострілили, тамтой другий утік а Джемс пігнав за ним. — Отче наш іже єси на небесїх.... ви бо так розпитуєте, як коли б хто зливав кого цїлими коновками води.

— Успокійтесь, панї! — відозвала ся Мрс. Дейтонова, піддержуючи старуху — з наших

став від ц. к. Намістництва позволене називати ся від тепер: Лука Побоярский.

— З Рогатина пишуть нам: Між дяками взагалі велика біда і нужда, а показує ся се з того, що на пр. з цілого Поділя удають ся дяки до істнуючого в Рогатини від 1884 року комітету дяківского з просьбами о матеріяльну поміч. Много з них перестало платити членьскі вкладки, бо нема звідки. Дня 21 лютого відбуло ся в Рогатині засїданє комітету при участи кількох дяків з провінциї. Ухвалено одноголосно вислати депутацию до Є. В. Цїсаря і Міністра віроісповідань з просьбою письменною і устною, щоби дяків надїлено дотациєю з державних фондів. З огляду на се взиває комітет дяків в Рогатині всїх ч. півців церковних з цїлої Галичини і Буковини, щоби поспішили з своїми підписами і датками на кошти подорожі для депутациї. — Комітет задумує устроїти свого часу заупокійне богослуженє за душу пок. Архікнязя Альбрехта. Речинець буде оголошений пізнїйше. За комітет *Ілия Бойкович.*

— З суду. Наші читателї певно тямлять ту пригоду в Перемишли, коли то на однім представленю аматорскім Володислав Сольский таки направду убив штилетом свого товариша Тадея Чиньского. За то тепер перемиский суд засудив Сольского на місяць строгої вязниці.

— Нещаслива пригода лучила ся в Карові равского повіта. Дня 25 лютого прийшов до горальні двірскої паробок Андрух Кольбух. Економ Грицикевич вислав его по брагу для худоби. З неосторожности впав Кольбух в горячу брагу по пояс, попарив ся і вмер за два днї. Винен тому еконoм, що не пильнував бражерки. — На головнім двірци у Львові пересував возів Осип Голя поховзнув ся і впав під віз. Чотири вози перейшли через нещасного і відтяли ему обі ноги по колїна та зранили тяжко в правий бік. Нещасний робітник має лише 25 літ. Здає ся, годї буде удержати его при житю.

— Француский дурисьвіт. На передмістю Парижа в одній буді ярмарковій виступав комедиянт з гнучким тїлом, звав ся Фосе. Мав він любку, Юлїянну Берґунїю. Зле їм вело ся, отже постановили поправити свою долю. Поїхали до Мадрита в Іспанії і там Юлїянна назвала ся ґрафиня де Павіль, а він назвав ся ґрафом Фосе і, не знати, за які гроші стали жити дуже по паньски. Коло гарної ґрафинї стали крутити ся ріжні золоті паничі і ті давали гроші. Тягнуло ся се якийсь час, поки не показало ся, що треба втїкати, бо готові які немилі пригоди. Граф Фосе почав учити францускóго язика в якімсь монастири портуґальскім. Але охота до паньского житя повела его иньшою дорогою. Чув він, що в Парижи живе богата панї Персіль, котра занимає ся убогими. Розвідав ся про неї докладно і разом зі своєю любкою приїхав до неї в гостї. Сказав, що сам був офіцирoм, а его своячка панї Павіль, то вдова, що хоче для убогих жити. Вдова Персіль повірила тому і дала гроші на ґазету „Оболє" (гріш), котра взивала всїх побожних христіян о поміч для бідних. Сам Фосе заложив притулок для бідних і зібрав собі цїле жіноче войско до збираня складок. Ті що збирали, діставали за то добру заплату. А ґраф все писав то в своїй ґазетї, то в чужих, що хоче закладати притулки по иньших сторонах міста, тільки ще потребує богато гроший. Збирав якийсь час, купив кілька камениць на імя своєї спільнички і був би так дурив сьвіт може й до смерти, як би не льокай, що его зрадив. Був винен льокаеви кількасот франків тай не хотів віддати. А льокай зміркував добре, який его пан та куди подїває гроші, і зі злости доніс поліциї. Таким чином дібрана пара, фальшивий ґраф і ґрафиня пішли на сховок до арешту. В Парижи та справа голосна, бо Фосе обдурював і найславнїйших людий.

Телеграми.

Триєст 7 марта. В процесї о розрухи в Пірано засуджено 13 обжалованих на кару вязниці від місяця до 2 і пів року, одного увільнено.

Тішин 7 марта. Нинї розпочав ся тут процес кс. Стояловского. Обжалований не хотїв через три дни нічого їсти і казав, що сам дасть собі волю, коли не пустять его з вязниці.

Петербург 7 марта. Інфлюенца прибирає тут несподївано великі розміри.

— Конкурс. Щоби розбудити живійший рух поміж нашими письменниками, часопись „Зоря" розписує конкурс на оповіданя, новелї, розправи научні і т. и. Кожда праця має складатись менче-більше з 2000 вершів друку. До оцїнки праць буде визначена окрема комісия. Праця, узнана за першу, одержить премію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Ті працї будуть по черзї друковані в „Зорі"; кромі сего редакция застерігає собі право друкованя всїх тих праць з поміж надісланих, котрі будуть для „Зорі" відповідні. Речинець до надсиланя творів назначає ся до 15. н. ст. марта 1895 р. Пізнїйше прислані твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба посилати рекомендовано на адресу: Вп. Кость Паньківский, директор Інституту руского товариства педаґоґічного у Львові, при ул. Тетяньскій ч. 19. На кождій працї дає ся знак або число; те саме пише ся і на замкненій коверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, коверту отворить ся; автори непринятих творів можуть собі відобрати свої працї, вказавши якусь адресу, під котрою має ся твори звернути. Конкурс рішить ся в першій половинї цьвітня 1895 р. і результат оголосить ся в „Зорі" і иньших часописях. *Редакция „Зорі".*

— „Правда", вістник полїтики, науки і письменьства, виходить тепер два рази на місяць, 15-ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тільки 4 зр. Адміністрация „Правди" находить ся у Львові, при улици Академичній ч. 8.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспішний		Особовиї			
Кракова	3·00	10·45	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3.41	7·49
Белзця	—		1·55	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·38	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·48	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·05	[illegible]
Стрия	—		9·25	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники вистарчають, можна также засягнути інформациї що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Надіслане.

нїхто не зранений.... они лиш зловили злодїя і несуть его домів.

— А чого ж ти нас всїх так без потреби перепудив? — відозвала ся стара жінка з докором.

— Ах тату — говорила Мрс. Кукова — я ще й за чотири недїлї не опамятаю ся, так дуже перепудила ся.

— От вам красна істория — муркотїв старий і аж сьмішно було, як він вже не знав, що собі робити — мене вислали тут умисно наперед, щоби я особисто на собі показав, що всї здорові, а я тут ніби таки обома ногами скочив межи горшки. Та нехай вже й так буде. Всї здорові.... Кук і Говес зараз тут прийдуть.... а Босий з Куковим Джемсом.... от маєте, яке я наговорив, чоловік стратив тут ще й ту крихту розуму.... а Джемс з Куковим Босим.... та нї, не так.... пес не хотів іти.... пустив ся за білим злодїєм і не верне скорше, аж сам его приведе, або дасть нам напевно знати, де він подїв ся.

Старий чоловічок мусїв тепер докладно все розповісти, що і як було, бо коли він в ночи брав свою рушницю, то міг їм на борзї лиш то сказати, що в хатї був якийсь злодїй та що они вибирають ся за ним в погоню. Того оповіданя слухав ще й один чоловік, котрого старий Ляйвлї доси не добачив, а котрий лише що сего рана був прийшов і саме тогди, коли жінки вибігли на двір проти посланника, сидїв при снїданю, котре ему додатково приладжено. Той чоловік був не хто иньший, лиш сам доктор Менров або „доктор від трупів", як то его полїшуки називали. Він сидїв тепер коло стола і сам не знав, що робити, чи їсти, чи слухати, але відтак, держачи в одній руцї до половини обгризену кістку з індика, а в другій кусень трохи припеченого малая, приступив і собі до жінок та слухав з чим раз більшою цїкавостию, що якогось чоловіка пострілили і то небезпечно, ба, що его навіть сюди принесуть.

— Мої любенькі Мэстер Ляйвлї — відозвав ся він тепер до него.

— Ах, доктор від тру.... доктор Менров — промовив старик оглядаючись здивований, а може і переляканий за чоловіком, котрому звичайно дуже радо всї уступались з дороги. Та-ж люди загально оповідали собі о нїм, що він вітрить трупа з так далека, як який стервяк — приходите саме в пору і будете могли зараз показати свою штуку, чи можна ще дати поміч такому бідачискови, котрому сонце не в однім місци заглядає через его шкіру до тїла. Але от дійстно вже й они їдуть.... можете зараз брати ся до дїла. Чуєш стара, де би его положити?

— Ах, Боже мій милий! — відозвалась старуха — та тут у хатї?

— Ну, та-ж годї....

— Нї, нї, твоя правда, він-же такий самий чоловік, як і ми, хоч і більший грішник, котрого Господь Бог покарав. Але я, бігме, не знаю, де би его примістити, хиба занесїть его до Кукової хати, а ви, заким его буде можна відвести, знесїть его сюди до нас.... Ах мої любі Місіс Дейтоново, що вам прийшло ся вибрати до нас як раз в таку нещасливу пору, а ми так всї на вас тїшили ся.

Місіс Дейтонова хотїла єї успокоювати, але вже не було часу, бо в сїй хвили станула мала громадка перед ворітьми і Кук та Сандер з одного боку, а доктор Менров і старий Ляйвлї з другого внесли зраненого до хати тими самими дверми, котрими він минувшої ночи так хитро був втїк.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Кречковский

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом Б. І. Вебера.